

Άννα Ρούε

Το Μαγικό Αρματωμένο

Το αίνιγμα του Μαίρουν Λουλουδιού

Εικόνες: Κλαρίνα Κάρη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

1

Μια γνώριμη μυρωδιά έφτασε στη μύτη μου, μια μυρωδιά που δεν είχε καμία δουλειά εδώ. Μου μύριζε κλεισούρα και χόμα. Κοντοστάθηκα στο άνοιγμα της πόρτας που οδηγούσε στο θερμοκήπιο, κρατώντας ακόμη το μπρούτζινο χερούλι. Η μυρωδιά υψώθηκε μπροστά μου σαν τείχος, λες και ήθελε να με σταματήσει. Το ήξερα καλά αυτό το άρωμα. Σήμαινε μπελάδες και έδωξε αμέσως την υπνηλία. Μου θύμιζε τον Βίλεμ Μπόερ, τον παλιό μας κηπουρό. Και αυτό μόνο καλό δεν ήταν.

Στο χαλικόστρωτο δρομάκι πίσω μου ακούστηκαν τρεχαλητά. Γύρισα και είδα τον Μαις να πλησιάζει προς το μέρος μου. «Λούτσι, περίμενε λίγο!» φώναξε και κοντοστάθηκε σε απόσταση τριών βημάτων. Χαμογέλασε πλατιά, υπερβολικά θα έλεγα, και μόνο όταν ήταν

πια αργά τον είδα να εμφανίζει ένα καφετί-πορτοκαλί μπουκαλάκι πίσω από την πλάτη του. Το άνοιξε με ένα δυνατό «πλοπ» και αμέσως εμφανίστηκε ένα πορτοκαλί σύννεφο που μας περικύκλωσε. Ξαφνικά ο χώρος γέμισε με μυρωδιές από γλυκάνισο και λεμόνι.

«Τι θα έλεγες για μία *Πινελιά Αλλαγής* από την πτέρυγα με τα *Αρώματα που παραπλανούν*;» ρώτησε ο Ματς και άρχισε να γελάει, ενώ εγώ ένιωθα φαγούρα και μυρμίσκισμα σε όλο μου το σώμα.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ξαφνικά ένιωθα λες και ολόκληρο το σώμα μου ήταν μια μπάλα από πλαστελίνη που κάποιος ζύμωνε στα χέρια του. Αρχικά ένιωθα έτοιμη να καταρρεύσω, έπειτα πως τα μέλη μου τεντώνονταν προς τα έξω, λες και κάποιος με είχε πιάσει από τα χέρια και τα πόδια και τραβούσε. Τα χέρια, τα πόδια, ακόμα και το πρόσωπό μου είχαν γίνει πλαδαρά. Στο τέλος, έβλεπα μόνο αστεράκια, καθώς τα πορτοκαλί σύννεφα γύρω μας διαλύθηκαν.

Εκείνη τη στιγμή πέτωσα στη θέση μου: μπροστά μου δεν είχα πια τον Ματς, αλλά τον μεγάλο του αδερφό, τον Λέον, που με κοίταζε με μια περίεργη γκριμάτσα στο πρόσωπο. Έπειτα λύθηκε στα γέλια.

Στράφηκα τρομοκρατημένη προς τα τζάμια του θερμοκηπίου και προσπάθησα να διακρίνω το είδωλό μου. Μου φάνηκα ψηλότερη απ' το κανονικό. Τα πόδια μου ήταν χωμένα σε βαριές μπότες και το σώμα μου έπλεε μέσα σε μια φόρμα εργασίας που φυσικά δεν ήταν δική μου. Άγγιξα με τα δάχτυλα το κεφάλι μου και ανακάλυψα αυτό που φοβόμουν: ένα λιγδιασμένο κασκέτο και από κάτω αραιές

γκρίζες μπουκλες. Κανονικά όμως τα μαλλιά μου ήταν κασιανά και ίσια, *ίσια σαν πράσα!* Αλλά και τα χέρια μου είχαν αλλάξει ξαφνικά και φαίνονταν τεράστια. Αυτά ήταν αντρικά χέρια! *Χέρια ηλκιωμένων άντρα!* Κατάλαβα σε ποιον με είχε μεταμορφώσει ο Ματς και με έκοψε κρύος ιδρώτας.

Έμοιαζα με τον *Βίλεμ!*

«Τι κάνεις τώρα;» Η φωνή μου ακούστηκε βαθιά και γκρινιάρικη, ακριβώς όπως του κηπουρού. Έβγαλα το κασκέτο θυμωμένη και το πέταξα στον Ματς, που δεν μπορούσε να ανασάνει από τα γέλια – για να μη σχολιάσω ότι είχε πάρει τη μορφή του χαζο-Λέον.

«Να σου συστήσω το καλύτερο άρωμα! Το ανακαλύψαμε χτες με τον Μπένο στο Μαγικό Αρωματοπωλείο». Ο Ματς έβαλε τον φελλό στο πορτοκαλί μπουκαλάκι και το έκρυψε πάλι στην τσέπη του. «Παίρνεις τη μορφή αυτού που σκέφτεσαι τη στιγμή που το μυρίζεις. Τρελό δεν είναι;» Ο φίλος μου χαμογέλασε. Ανακουφισμένη τον είδα να παίρνει τη γνωστή μορφή του. «Έλα, μη με κοιτάς τόσο αυστηρά!»

Σταύρωσα τα χέρια μου. «Δε σε κοιτάω καθόλου αυστηρά!»

«Κι όμως, αυτό κάνεις!» Ο Ματς πλησίασε και μου έριξε μια σκουντιά. «Πού να ήξερα ότι σκεφτόσουν τον Βίλεμ; Περίμενα ότι θα σκεφτόσουν κανένα από τα γειτονάκια σου».

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα γελάκι.

«Α ναι; Ποιο από τα δύο ακριβώς;»

«Το πιο εμφανίσιμο, φυσικά!» Μου έκλεισε το μάτι και πήγε να με προσπεράσει.

«Τον ξανθό δηλαδή, ε;» του φώναξα ενώ απομακρυνόταν.

Ο Ματς ανασήκωσε το ένα φρύδι και πέρασε το χέρι μέσα από τις σκουρόχρωμες μπούκλες του αγανακτισμένου. «Δε μιλάς σοβαρά τώρα; Ο Λέον εμφανίσιμος; Είσαι η πρώτη που το λέει».

Μέσα μου πανηγύρισα γι' αυτήν τη μικρή νίκη και του έριξα με τη σειρά μου μια γροθιά στο μπράτσο. «Κουνήσου επιτέλους! Έπρεπε να είμαστε ήδη στο αρωματοπωλείο. Οι άλλοι θα μας περιμένουν».

Ο Ματς δεν έκανε καμία προσπάθεια να βιαστεί. «Αλήθεια βρίσκεις όμορφο τον Λέον;»

Απέστρεψα ανυπόμονα το βλέμμα και προχώρησα προς το θερμοκήπιο. Σκέφτηκα ξανά τη μυρωδιά που μου θύμιζε τον Βίλεμ και γύρισα πάλι στον Ματς. «Εσένα σου μυρίζει κάτι;»

Ο Ματς πήρε μια βαθιά εισπνοή και γέμισε τα πνευμόνια του με τον πνιγηρό αέρα των φυτών. Ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα. «Όχι. Σαν τι δηλαδή;»

Έκλεισα πίσω μας τη γυάλινη πόρτα και μύρισα ξανά γύρω μου. Περίεργο, δεν υπήρχε τίποτα πια. Η μυρωδιά από μούχλα είχε εξαφανιστεί – εκτός κι αν την είχε υπερκαλύψει η *Πινελιά Αλλαγής*, το παιδιάστικο ασειάκι του Ματς. Ή μήπως ήταν όλα στη φαντασία μου; Τον τελευταίο καιρό έβλεπα τον Βίλεμ στον ύπνο μου – όπως και όσα έγιναν το καλοκαίρι. Ίσως γι' αυτό τον θυμήθηκα. Ναι, αυτό θα ήταν!

«Μου ήρθε μια μυρωδιά από μουχλιασμένο χώμα» είπα. «Και καταλαβαίνεις... Γι' αυτό με είδες με τη μορφή του Βίλεμ. Φοβήθηκα πως επέστρεψε».

Το χαμόγελο στο πρόσωπο του Ματς πάγωσε. «Δε νομίζω πως θα το κάνει αυτό. Αλλά ακόμα και να γυρίσει, δε θα τολμήσει να πλησιάσει το Μαγικό Αρωματοπωλείο. Πρώτον, μπορεί να φανταστεί ότι η Χάνε το έχει ασφαλίσει. Και δεύτερον, ξέρει ότι θα χρησιμοποιήσουμε τα αρώματα εναντίον του».

Έσφιξα τα χείλη με δυσπιστία. Δεν ξέρω αν ήταν της φαντασίας μου η μυρωδιά, αλλά σίγουρα με ανησύχησε. Λίγο καιρό πριν ο Βίλεμ είχε δημιουργήσει χάος με τα αρώματα και έκανε τους γονείς μου –και τόσους άλλους ανθρώπους– να ξεχάσουν τα πάντα. Με άγχωνε πραγματικά ο πρώην κηπουρός μας – χρειάστηκε να επιστρατεύσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να τον διώξουμε.

Περπατούσα δίπλα στον Ματς ανάμεσα στα παρτέρια και στις ζαρντινιέρες, προσέχοντας μην πέσω σε κάποια αρωματοπαγίδα. Η Χάνε τις είχε στήσει παντού για να προσιατευτεί από τον Βίλεμ και ήταν όντως αποτελεσματικές.

Αλλά μάλλον είχε δίκιο ο Ματς: δεν υπήρχε λόγος να τρελαίνομαι! Έβαλα τις σκέψεις μου στην άκρη και συγκεντρώθηκα σε αυτό που επρόκειτο να κάνουμε.

Γύρω μας, η φουντωτή βλάστηση προετοιμαζόταν για το τέλος του καλοκαιριού. Παντού έβλεπες πεσμένα άνθη, που μαραίνονταν στο έδαφος. Το αγαπούσα αυτό το πανάρχαιο θερμοκήπο με τα εκατοντάδες λουλούδια και βότανα, τα ψηλά παρτέρια και τα διακοσμητικά δενδρύλλια στις πήλινες γλάστρες τους. Το γυάλινο κτίριο προκάλούσε εντύπωση. Όχι μόνο γιατί ήταν παλιό, αλλά και

γιατί ήταν σχεδόν στο ίδιο μέγεθος με τα γύρω σπίτια. Βρισκόταν πίσω από τη Βίλα Εύα – το διάσημο ή μάλλον διαβόητο σπίτι μας, που τον τελευταίο καιρό μας σέρβιρε το ένα αίνιγμα μετά το άλλο. Όταν πρωτοπήγα εκεί, θεώρησα τη μετακόμιση το χειρότερο κακό του κόσμου. Αλλά μετά από όσα έγιναν, έβλεπα αλλιώς τα πράγματα. Η Βίλα Εύα είχε φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή μου και ήταν το μεγαλύτερο καλό που μου είχε συμβεί.

Παλιότερα κοκκίνιζα με τα πάντα και δεν ήθελα να μιλάω με ξένους ανθρώπους, τόσο ντροπαλή ήμου. Μέχρι τη στιγμή που παρασκεύασα το πρώτο μου άρωμα. Ήταν μαγικό και άλλαξε τα πάντα – και τότε κατάλαβα ότι μπορούσα κι εγώ να αλλάξω κάτι στον κόσμο. Και αυτό ήταν ένα υπέροχο νέο συναίσθημα, πρωτόγνωρο σ' εμένα.

Αποκεί και πέρα δε με ένοιαζε τίποτα – ούτε και οι αμέτρητοι γείτονες που διηγούνταν για το σπίτι τις τρομακτικές ιστορίες τους. Και φυσικά είχαν τους λόγους τους. Δε γνώριζαν καλά το σπίτι, αυτό ήταν όλο. Έτσι, είχαν σκαρφιστεί τα πιο απίθανα σενάρια: γηραιοί μάγοι που υποτίθεται πως ζούσαν παλιά στη βίλα, μυστικές συναντήσεις αλχημιστών, μέχρι και ιστορίες φαντασμάτων. Όλα αυτά ήταν ανοησίες φυσικά, αν και το αγαπημένο μας ερείπιο είχε σι' αλήθεια κάποιο μυστικό. Ένα μυστικό τόσο απίστευτο, που κρυβόταν βαθιά κάτω από τους τοίχους για να αποφύγει τα περίεργα βλέμματα. Και σε αυτήν ακριβώς την κρυψώνα πήγαινα τώρα με τον Μαρς.

Πέρασα ανάμεσα από τον φοίνικα και το λυγισμένο γκίγκο και κατευθύνθηκα προς την αποθήκη με τα εργα-

λεία. Η πόρτα είχε μείνει μισάνοιχτη και γλιστρήσαμε στο άνοιγμά της. Όποιος έβλεπε για πρώτη φορά το εσωτερικό της βίλας και του θερμοκηπίου, έμενε έκθαμβος. Αλλά όλα αυτά ήταν πλέον φυσιολογικά για εμάς. Έσκυψα και τράβηξα τον μοχλό που ήταν κρυμμένος στο πάτωμα, ανάμεσα στις πολυάριθμες άδειες γλάστρες, τις τσουγκράνες και τα φτυάρια. Κάτω από τα πόδια μας, οι πέτρινες πλάκες έτριξαν και άρχισαν να μετακινούνται.

Βρεθήκαμε να γυρίζουμε, λες και βρισκόμασταν σε καρουζέλ. Ο τοίχος με τις τσουγκράνες και τα φτυάρια βρισκόταν πλέον πίσω μας και εγώ πήδησα πρώτη στα σκαλοπάτια που ανοίχτηκαν μπροστά μας.

Όταν είχαμε φτιάσει στον διάδρομο, έκλεισα το μάτι στον Νταν ντε Μπραν, τον άνθρωπο που ίδρυσε το Μαγικό Αρωματοπωλείο το 1869 και τώρα μας κοιτούσε κατάματα μέσα από τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες του τοίχου. Έτρεξα βιαστικά στο τέλος του διαδρόμου. Στα αυτιά μου έφτανε ήδη η φωνή του Μπένο, του μικρού μου αδερφού. Έσπρωξα την ξύλινη πόρτα και για μια στιγμή έκλεισα τα μάτια, αφήνοντας το μείγμα από αρώματα να με προϋπαντήσει.

Μόλις τα ξανάνοιξα, είδα απέναντί μου το πολύχρωμο λαμπύρισμα από σπίθες και φυσαλίδες. Να λοιπόν το μυστικό της Βίλας Εύα: το Μαγικό Αρωματοπωλείο!

«Γεια!» είπε ο Μαις και πλησίασε τον ξύλινο πάγκο, όπου βρίσκονταν ήδη η Χάνε και ο Μπένο.

«Ήρθατε επιτέλους». Η Χάνε χαμογέλασε και γύρω από τα μάτια της σχηματίστηκαν λεπτές γραμμές. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε!»

Η Λούτσι Άλβενσταϊν έχει ένα μυστικό: βαθιά
κάτω από το σπίτι της υπάρχει ένα μυστικό
δωμάτιο – το Μαγικό Αρωματοπωλείο!

Εκεί κατασκευάζονται τα πιο ισχυρά μαγικά
αρώματα. Από τότε που ανακάλυψαν το Μαγικό
Αρωματοπωλείο, η Λούτσι, ο Ματς και ο Μπένο
ανέλαβαν την αποστολή να το προστατεύουν.
Μια μέρα όμως εξαφανίζεται η μετεωρική σκόνη,
που είναι και το σημαντικότερο συστατικό των
αρωμάτων. Χωρίς αυτήν ο Ματς δεν μπορεί να
ελευθερώσει τον πατέρα του από την επίδραση
του Αρώματος της Ασπλαχνίας! Η Λούτσι και
οι φίλοι της θα ταξιδέψουν ως το Άμστερνταμ
αναζητώντας τον κλέφτη. Σύμμαχοί τους ένας
εκκεντρικός ανθοκόμος και ένας άντρας που
θα 'πρεπε να έχει πεθάνει από καιρό. Άραγε θα
καταφέρουν να εντοπίσουν τη μετεωρική σκόνη
και να σώσουν το Μαγικό Αρωματοπωλείο;

ISBN:978-618-03-1956-9

9 786180 319569

από 9 ετών

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81956